

ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΙΩΒ

Ἄμποτε γὰρ μὴν ἔβλεπε τὸ φῶς
Ἦ μέρα π' ὁ κακὸς Ἰὼβ γεννήθη !
Δὲν ἔχω τώρα πιά ἐγὼ ὁ φτωχὸς
Παρὸ γὰρ λέω : Τῆ μέρα κείνη ἢ λήθη
Νὰ καταπιῇ. Στὰ σκοτεινά της στήθη
Νὰ κατοικήσει ὁ πόνος μοναχός.
Τὰ λούλουδά της δάκρυα γὰρ ποτίζουν,
Καὶ στὸν καιρὸ τοῦ ἀνθοῦ τους γὰρ ξανθίζουν.

Νὰ βυθιστῆ σὲ τάφου σιγαλιά,
Νὰ μὴ λογαριαστῆ κι' αὐτὴ στὰ χρόνια
Ποὺ θᾶρθουνε καὶ τὰ γλυκὰ φιλιὰ
Τοῦ ζέφυρου γὰρ τὰ στερεῖτ' αἰώνια.
Ἦ πίκρα μὰ κ' ἢ μαύρη καταφρόνια
Ποὺ νοιώθει σὸ θυμᾶμαι τὰ παλιὰ,
Κ' ἢ ἀγρύπνιες ποὺ φρικτὰ μὲ τυραννοῦνε,
Ὅλα στὴ μέρα κείνη γὰρ κοιθοῦνε.

Πόσους εἶχα πλουτίσει ! Ἦ λησμονιά
Μὲ πλήρωσ'. Ὅλοι μὲ καταφρονοῦνε
Σὰν ἔν' ἀπ' τὰ ξερὰ τοῦ δοῦ κλωνιά.
Οἱ δοῦλοι μου μπροστά μου προσπεροῦνε,
Τοὺς κρᾶζω καὶ δὲ στέκουν γὰρ μὲ δοῦνε,
Φῶς τοὺς ζητῶ κι' αὐτοὶ στὴ σκοτεινιά
Μ' ἀφίρουν. Τὰ παιδιὰ μὲ περιγελάνε,
Μὲ πόνο μόνο οἱ σκῦλλοι μὲ κνιτᾶνε.

Τ' ἀγαπημένα δέκα μου παιδιὰ
Τὰ σκότωσε ὁ σεισμὸς τὴν ἴδια ὥρα
Κι' ἔκοψε τῆς καρδιᾶς μου τὰ κλαδιά.
Κάψανε οἱ Χαλδαῖοι τὴν καρποφόρα
Γῆ μου, τὸ βίός μου ἐχάθηγε καὶ τώρα
Ζῶ στὴν κοπριά. ὦ ἂν πάλλη σου ἢ καρδιά,
Διαβάτη, πές μου αὐτὸ ποὺ θὰ ρωτήσω :
Ποῦ μένει ὁ Θεὸς γὰρ πάω γὰρ τὸν ζητήσω ;

ΛΕΩΝ. ΡΑΖΕΛΟΣ